

Robert Christensen: I lovforslaget er der tale om to ændringer. Den første er afvikling af realafdelingerne ved vore gymnasier. Der vil jeg gerne gøre opmærksom på, at det jo ikke er noget nyt; det er en bevægelse, vi har været inde på i de sidste par år, og jeg ved, det er sket en hel del steder, hvor gymnasierne i stedet har fået en HF-afdeling. Hvis denne udvikling med HF i stedet for realafdeling ved et gymnasium kan fortsætte; er vi glade for det og vil meget gerne medvirke til det. Vi mener dog i venstre, at det nok kan være fornuftigt at beholde en realafdeling ved visse gymnasier med kostafdeling, og jeg tror heller ikke, ministeren er uenig med os i, at det kan være praktisk visse steder at have en sådan afdeling.

Den anden ændring går ud på at ligestille universiteterne med de højere læreanstalter; det er jo det, der sker ved lovændringen. Ved læreanstalterne har vi i flere år haft mulighed for adgangsbegrænsning. Det har været generende, men det har da ikke altid, eller vel aldrig, ført til nogen katastrofe. Jeg er vist nødt til at gøre opmærksom på, selv om vi i mange år har haft adgangsbegrænsning til de højere tekniske uddannelser, har vi i øjeblikket ikke nogen mangel på ingeniører, så vi ser, at denne ligestilling kan være fornuftig på mange måder.

Også i venstre har vi forstået ministerens forslag sådan, at der er tale om en punktvis og geografisk adgangsbegrænsning for et år ad gangen, altså ikke nogen almindelig adgangsbegrænsning til universiteterne. Hvis det var det, der var tale om, ville vi i venstre være imod det. Vi er tilhængere af den frie adgang. Vi vil endda gerne have den liberaliseret, sådan at også andre kredse kan komme til at studere ved et universitet. Jeg er sikker på, vi kan finde en hel del mennesker også ude fra det praktiske erhvervsliv, som vil være lige så kvalificerede til et sådant studium som dem, der er gået igennem et gymnasium.

Det er derimod interessant at prøve at se lidt på, at den frie adgang til universiteterne f. eks. har kunnet medføre, at der så hurtigt, at ingen har været i stand til at forudse det, kan komme en voldsom stigning i tilgangen til en enkelt eller et enkelt par studieretninger. En sådan voldsom tilgang kan føre til undervisningsforhold, der nærmest må betegnes som kaotiske. Det er klart for

mig, at man i virkeligheden ved at bruge en etårig udsættelse som adgangsbegrænsning kan medvirke til, at de, der vil følge denne studieretning, kan blive lige så tidligt færdige som nu, hvor vi sluser dem ind et sted, hvor undervisningsforholdene endnu ikke er bragt i orden. Det er klart, at vi så også er nødt til, så hurtigt, som det er muligt, at udvide kapaciteten, sådan at vi kan modtage dem, der melder sig. Men her kan jeg ikke tilbageholde en bemærkning om, at hvis vi bruger alle vore samfundsmæssige ressourcer til at udbygge universiteterne eller en enkelt afdeling af universitetet, kan der være andre områder, vi er nødt til at forsømme. Jeg har den opfattelse, at den sociale sortering, der sker ved de højere uddannelser, ikke sker ved indgangen til uddannelsesportene, men ved overgangen til gymnasieundervisningen, og hvis en hurtig udbygning af en universitetsafdeling medfører, at man ikke så hurtigt kan udbygge gymnasierne geografisk, er jeg bange for, at vi vil få en større og ikke en mindre social sortering.

Så vil jeg gerne ligesom andre ordførere gøre opmærksom på, at vi nok bliver nødt til i gymnasieundervisningen at gøre noget mere i retning af vejledning af gymnasiasterne om, hvad det er, de skal igennem i den studieretning, de ønsker, hvad det egentlig er for et studium, de går ind til. Jeg har bemærket, at en af årsagerne til det store frafald er studieskift, og at man ofte meddeler, at man ikke vidste, hvad det først valgte studium gik ud på. Derfor tror jeg, det er rigtigt med denne vejledning i gymnasierne. Kan gymnasielærerne ikke selv klare den, kan det blive nødvendigt at skaffe f. eks. en konsulenthjælp til at klare denne vejledning.

Jeg er ikke nogen stor beundrer af prognoser, men hvis vi kan lave prognoser for, hvad samfundet har brug for af kandidater fra de forskellige studieretninger, vil det være godt. Jeg tror også, det vil være rigtigt i gymnasierne at få mere studievejledning ind i undervisningen. Jeg vil gerne give ministeren en kompliment, fordi man i et af direktoraterne, nemlig erhvervsdirektoratet, hvor man varetager en undervisning, der ligger på — undskyld udtrykket — et noget lavere plan, allerede har sat studievejledning og studieteknik ind som et fag. Jeg